

Ide o platnosť preloženia žalobníka do trvalej výslužby.

V rozhodnutí Úr. sb. č. 2216 bolo vyrieknuté, že preloženie do trvalej výslužby z moci úradnej je protiprávne a neúčinné, ak nie je skutkove naplnený podklad toho dôvodu [lit. a)—e) odst. 3 § 115 služ. por.], ktorého pri tom železničná správa voči svojmu zamestnancovi použila. Jadro sporu je tedy v tom, či železničná správa oprávnená bola použiť k preloženiu žalobníka do trvalej výslužby dôvodu služebného záujmu podľa lit. e).

Trvalosť postavenia podľa VIII oddielu služ. por. patrí k zaručeným právom zamestnanca (§ 40 č. 12) a dôvody, z ktorých ho možno dať z úradnej moci do trvalej výslužby, sú pevne uvedené v odst. 3 § 115 pod lit. a)—e). Z ich úpravy — samostatného uvedenia dôvodov lit. a)—d) vedľa dôvodu služebného záujmu podľa lit. e) — je nepochybné, že dôvodu služebného záujmu podľa lit. e) možno použiť len tam, kde skutkový podklad preloženia do trvalej výslužby nespadá pod žiaden z dôvodov lit. a)—d). Správnosť toho je podoprená aj úvahou, že pre nárok zamestnanca na penziu je bez významu, z ktorého dôvodu bol preložený do výslužby (čís. 2 odst. 1 § 7 stanov penzijného fondu česl. štátnych železníc).

Bolo už rečené, že pravým dôvodom preloženia žalobníka do trvalej výslužby bolo, že má zdravé len jedno oko a že je služby na trati, ku ktorej bol určený, trvale neschopný; ide o telesnú vadu dotýkajúcu sa schopnosti konať službu, tedy o dôvod, ktorý treba posudzovať podľa lit. a) — neschopnosť k službe — a ktorý mohol by byť po prípade základom pre preloženie do trvalej výslužby podľa tohoto dôvodu, nemôže však byť základom pre dôvod lit. e), ktorého železničná správa vo skutočnosti použila.

Námietku žalovaného štátu, že by preloženie žalobníka do trvalej výslužby eventuálne obstálo podľa lit. a), stačí odkázať na rozhodnutie Úr. sb. č. 2216.

Správne tedy rozhodly sudy nižších stolíc, že žalobník bol neprávom preložený do trvalej výslužby a že činný pomer jeho služby nebol tým dotknutý.

Čís. 16438.

Osoba podavšia opozdený rekurz proti usneseniu, ktorým bola pre márnوترatnosť daná v opatrovnictvo, nemôže sa odvolávať na § 36 odst. 4, nesporného pokračovania.

(Rozh. z 12. októbra 1937, R IV 322/37.)

Rekurzný súd rekurz sťažovateľa proti usneseniu súdu prvej stolice, ktorým bol daný v opatrovnictvo pre márnوترatnosť (§ 28 lit. c) zák. čl. XX:1877), odmietol. Dôvody: Napadnuté usnesenie, ktorým bol sťažovateľ daný podľa § 28 lit. c) zák. čl. XX:1877 v opatrovnictvo pre márnوترatnosť, bolo sťažovateľovi doručené dňa 13. októbra 1936 a rekurz bol podaný teprve dňa 21. decembra 1936, tedy po uplynutí lehoty odst. 1 § 36 zák. čl. 100/1931 Sb. z. a n. Ustanovení odst. 2 lit. b)

tohoto §u a odst. 2 lit. f) 41 cit. zák. nemožno použiť, lebo podľa odst. 2 § 723 Osp. osobu, ktorá má byť daná v opatrovníctvo, treba predvolať bez vymenovania opatrovníka, teda nebolo treba, aby bol sťažovateľ v pokračovaní zastúpený opatrovníkom.

Najvyšší súd usnesenie rekurzného súdu potvrdil z jeho dôvodov, ku ktorým dodal:

Podotýka sa, že poučenie, spomenuté v rekurze, je obsiahnuté v usnesení súdu prvej stolice, totiž, že rekurz možno podať do 15 dní u tohoto súdu.

Na odst. 4 § 36 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. sa sťažovateľ nemôže odvolávať, lebo nejde o osobu, ktorá už je v opatrovníctve, ale len o jej danie v opatrovníctvo.

Čís. 16439.

Ustanovenie § 4 vl. nar. č. 89/1935 Sb. z. a n. nedotýka sa platnosti mzdovej úmluvy zamestnanca, keď počas pracovného pomeru nebol členom zamestnaneckej organizácie, ktorá uzavrela priaznivejšiu kolektívnu smluvu.*)

(Rozh. z 13. októbra 1937, Rv IV 284/37.)

Podľa prednesu žaloby žalobník zamestnaný bol ako tesársky pomocník u žalovaného tesárskeho majstra pri stavbe štátnej budovy v dobe od 20. apríla 1936 do 29. júla 1936 a mal ujednanú mzdu 2.50 Kč na hodinu. V tom čase však podľa kolektívnej smluvy, uzavrenej organizáciou robotníctva stavebného odboru a živnostenským spoločenstvom v M., ktorého členom bol žalovaný, mzda vyučeného tesárskeho pomocníka, akým bol žalobník, mala činiť 5 Kč na hodinu. — Žalobou domáhal sa žalobník, aby žalovaný zaviazaný bol doplatiť mu dotýčny rozdiel na mzde, jednak na tom základe, že podľa ustanovenia § 4 vl. nar. č. 89/1935 Sb. z. a n. individuálnou smluvou nemohly byť skrátene jeho mzdové nároky plynúce zo spomenutej kolektívnej smluvy, jednak na tom základe, že sa žalovaný prijatím zadávacích podmienok dotýčnej stavby zaviazal, že bude robotníctvu vyplácať mzdy podľa ustanovení kolektívnej smluvy.

Súd prvej stolice žalobu zamietol, odvolací súd jeho rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. Najvyšší súd obnovil zamietavý rozsudok súdu prvej stolice.

Dôvody.

Podle nenapadeného — tedy ve smyslu § 534 Osp. směrodatného — skutkového stavu, zjištěného nižšími soudy, nebyl žalobce v době konání práce u žalovaného členem zaměstnanecké organizace, jež uzavřela kolektivní smlouvu s živnostenským spoločenstvom v M., jehož členem byl žalovaný.

*) Porov.: Sb. n. s. č. 15001.